

„Bohu milá oběť“

Hošťálková 19. 11. 2017

Písně: 9, zpěv dětí „Notička“, 170, 702, 198

Čtení Písma: 2.ep. Korintským 9. kapitola

Text kázání: ep. Římanům 12, 1 - 2

Milí bratři a sestry,

z Pavlových epištol si často pamatujeme jen jednu myšlenku - tu, kterou po staletí církve opomíjela, a kterou opět vynesli na světlo reformátoři. Ta pak v 16. století doslova otřásla monumentální stavbou tehdejší církve: „pouhou vírou“, „pouhou milostí“! Ospravedlnění z pouhé víry a pouhou milostí - tak si to zvěstujeme dodnes a tak to bude církve zvěstovat i po nás.

V textu, který jsme ale četli před chvílí, po nás apoštol Pavel něco žádá. Chce, abychom **„sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť“**. Člověka to až zarazí. Jak je možné, že ten, který rozhodněji než kdokoli jiný odmítá tzv. „skutkaření“ všeho druhu, najednou vybízí k sebeobětování? Nestačí snad Kristova oběť? Neotevívá tady Pavel cestu velikému záslužnictví?

Jestliže ten úvodní text sledujeme pozorně, pak poznáváme, že tyto pochybnosti nejsou na místě. Obětování sebe sama, ke kterému apoštol Pavel volá, má přece být odpovědí na Boží milosrdenství, má být díkůvzdáním za vykoupení, projevem vděčnosti za záchranu života. Se „skutkařením“, jehož cílem je zajistit si spásu, nemá nic společného. Pavel nás vybízí k oběti pro Boží milosrdenství. Pro ně nemá ten, kdo jednou uvěřil, v kristovské službě světu polevovat. Ne tedy pouhá starost o vlastní spasení má být motivem našeho jednání. Přinášení Bohu milých obětí má vyrůstat z radostného vědomí, že jsem byl obětí Ježíše Krista ospravedlněn a zachráněn pro tento čas i pro věčnost. Taková je odpověď na otázku po důvodu, našeho jednání z víry. A kdo to myslí s přinášením obětí vážně, ten si musí položit ještě další otázku. Otázku po způsobu: Jak přinášet sám sebe **„jako živou, svatou, Bohu milou oběť“**? Co to vůbec znamená „obětovat se“?

Když slyšíme ve sdělovacích prostředcích o obětech, které lidé přinášeli nebo přinášejí v situacích ohrožení nebo ve válkách, pak rozumíme, o co jde. Kdybychom ale měli povědět, co znamená **„přinášet sám sebe jako oběť Hospodinu“**, budeme na rozpacích, jak odpovědět. A odpověď je přitom docela jednoduchá. Oběti, ať jsou podstupovány pro cokoli nebo kohokoli, mají vlastně stejného jmenovatele. Obětovat se vždy znamená potlačit sám sebe, své osobní zájmy, zřít se svého vlastního prospěchu, a to vše pro to, o čem jsme přesvědčeni, že nás přesahuje. Můžeme tedy říci, že přinášet sám sebe jako **„Bohu milou oběť“** znamená s apoštolem Pavlem stále vyznávat: **„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“**.

To není jenom nějaká neurčitá, zbožná fráze. Vždyť my přece víme, jak žil náš Spasitel. Víme, co dělal a mluvil. V něm máme skutečný, názorný příklad toho, co znamená přinášet sám sebe jako **„živou, svatou, Bohu milou oběť“**. Nemusíme myslet jen na jeho kříž. Ten je jako symbol naprostého sebevydání a sebezmaření pro druhé až tou nejzazší mezí, ke které se my dostat nemusíme, Pán Bůh ví.

Pomysleme ale na to množství tak zvaných „drobností“, které kříží předcházel. Vzpomeňme třeba na příklad pokušení na poušti, nasycení zástupů, mytí nohou. To jsou situace, do kterých se v nejrůznějších dobách dostáváme denně a v nich pak stojíme před rozhodováním: přinést nebo nepřinést oběť, posloužit nebo zavřít oči a nevidět.

Kdo chce sloužit Hospodinu, kdo se chce naučit „pravé bohoslužbě“, ať se učí u Krista. Jenom On je pro křesťana jasným a směrodatným učitelem. Ne proto, že byl nějakou výjimečnou náboženskou osobností. Takových se nám na světě nabízí víc. Ježíšova jedinečnost spočívá v tom, že je Syn Boží, že je vlastní Syn Toho, kterému máme sloužit. Proto je to On, který nejlépe ví, jakým nejpřiměřenějším způsobem máme odpovědět na milosrdenství, kterého se nám dostalo a dostává od jeho - a pro něj i našeho - Otce.

Jestliže se projdeme Ježíšovým pozemským působením od počátku až do konce, zjistíme, že je můžeme charakterizovat jedním slovem: „služba“. Ne nějaká extáze, mystika, nebo sbírka zbožných vznětů. Ježíšova bohoslužba se odehrávala v každodenní službě prokazované člověku a světu. Když nás apoštol Pavel vybízí k pravé bohoslužbě, vybízí nás právě k takovému následování Ježíše - ke službě. Jenom o tom, kdo slouží, je možné povědět, že vzal vážně Ježíšovu výzvu **„zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“**.

Jaký význam ale má v tomto světě naše nedělní setkávání? Má vůbec význam, když říkáme, že se ta nejvlastnější bohoslužba odehrává mimo zdi kostelů a modliteben? Určitě význam má. Tady v těch našich kostelích a modlitebnách jsme vyzbrojováni a připravováni pro úkoly, které nás čekají venku. Zde se upomínáme na Boží milosrdenství, které je důvodem právě té služby, kterou konáme venku. Tady jsme ujišťováni, že ve své službě nestojíme sami za sebe, vydání světu napospas, ale že se máme o koho opřít a že je našemu úsilí zaslíbeno vítězství.

Kdo se zřiká nedělních setkání, neopouští jenom bratry a sestry, ale přestává i slyšet tato slova povzbuzení. A my - snad obzvláště v dnešní době, kdy se tolik kdysi samozřejmých jistot hroutí - potřebujeme nutně slyšet ono Ježíšovo: **„Správně, služebníku dobrý a věrný, byl jsi věrný nad málem, ustanovím tě nad mnohým“**. Kdo nenabírá stále nové síly z Božího zdroje, ten nevydrží. Zlomí se, nebo mu dojde dech a brzo se dostaví to, před čím Pavel velmi varuje: Přizpůsobí se tomuto věku, běžným praktikám tohoto světa, protože pozná marnost svého úsilí. Dojde k závěru, že láskou, pravdou a poctivostí nic nezmuže, ale bude-li chtít obstát, musí se nechat unášet proudem.

To nedělní setkání má tedy v životě křesťana své místo. Je povzbuzením, ale i připomínkou, že naše služba, třebaže prokazovaná lidem kolem nás, není ke slávě světa, ale že touto službou slavíme Pána, kterého máme na nebi - **„Tam, nad hvězdami, v nebi Otce mám...“**. V tom spočívá velikost této služby. Proto při ní také nejsme vázáni známými a člověku blízkými měřítky, jak co lidé ocení. My sloužíme Pánu, ne lidem. - Máme zde zavádět a prosazovat jednání podle měřítek Božích. Jistěže ne mečem a ohněm, jak se to leckdy dříve (církvi k hanbě) dělo, ale tím, že se těmito měřítkům - lásce, odpuštění, smíření - budeme sami podřizovat. To je cesta k obnově naší mysli, k proměňování podle Božího obrazu. Kdo se podřizuje Božím měřítkům, stává se takovým, jakým má člověk být. A to je v kladném slova smyslu provokací a výzvou celému okolí.

Ale to už jsme vlastně zase u bohoslužby, ke které nás v první části textu apoštol Pavel vybízí. Ta hodina, strávená pod kazatelnou a ve společenství bratří a sester těsně souvisí s těmi dalšími hodinami, které zbývají do celého týdne. Na této hodině stojí a s ní padá schopnost k celotýdenní službě. Když se rozhlédneme kolem sebe, nemůžeme přehlédnout, jak ti, kteří už nestojí o to slyšet Boží hlas, končí v přizpůsobení se svému prostředí. Už je neutvářejí, jsou jím naopak sami deformováni. Mysleli si, že mohou být věřícími lidmi i bez Božího slova. Ale nejdříve se stali věřícími, které není vidět a nakonec budou nevěřícími. Postupně se ostatním lidem ve všem přizpůsobí. Stanou se jedněmi z nich, stanou se jimi.

Až sem člověka přivádí jeho představa, že na všechno stačí sám, že nikoho nepotřebuje, že je dost silný, moudrý a schopný, aby si se sebou poradil. Až sem, do této slepé uličky, vede přirozený způsob myšlení, kterého není nikdo z nás, ušetřen. Proto nás apoštol Pavel vybízí, abychom se proměňovali, abychom ve vztahu k Ježíši Kristu neustále obnovovali svou mysl a mohli tak rozpoznat, co je dobré a dokonalé. Byli jsme vykoupeni z pouhé milosti a za to se sluší projevit svou vděčnost. Ne mnohými slovy a pobožnými frázemi, ale konkrétními činy lásky. Taková je skutečná, kristovská bohoslužba. A církve, která se nazývá Kristovým tělem, ji má ve všech svých údech naplňovat.

Amen.